

сж тъй както вашитъ... примѣна иматъ хубава, но...

Мария.

На сегашното тържество да видишъ ти, Тудорке, нашитъ велможи и голѣмци... Какви сж хубави, Тудорке, какви сж юнаци! хе-ле Иванку...

Тудорка.

Виждала сжмъ го.

Мария.

Той е най-първиятъ нашъ военачалникъ. Татку него обича най-много; обича го и чичу Петъръ.

Тудорка.

Иванка... Та кой ли не обича Иванка? (силно въздиша и на-
чева съ внимание да разбърква цвѣтата).

Мария (стрѣснато я изглежда).

Какво ти е, Тудорке? я гледай, каква си умислена сега...
та и тъй тежко въздѣхна...

Тудорка (сѣ разбърква цвѣтата).

Ехъ, — нѣма ништо (пакъ въздѣхва).

Мария.

Тудорке! ти криешъ нѣшто отъ мене; ти се мжчешъ отъ
нѣшто си, а не ми казвашъ.

Тудорка (жаловито изглежда Мария).

Моята тайна е печална, царкинѣо... (въздиша).

Мария.

Печална! но до сега не сжмъ ли била азъ готова да
раздѣлямъ твоитъ радости и печали? Нимѣ ти...

Тудорка.

Азъ би желала съ нея да умрѣ...